

Τὼν συγγενῶν σου ξέρομε πῶς πέρνεις τὸν ἀέρα
καὶ πλημμυρεῖ τὸ κράτος μας συμπαθειῶν πληθῶρα,
ἀλλ' ἔνα χρόνον κάθισε μονάχα κ' ἔδω πέρα
κ' ἂν πάη τὸ Ρωμαϊκὸν χεῖροτ' ἀπὸ τώρα,
τότε γιὰ πάντα 'στὰ λουτρά τοῦ Αἰξ-λέ-μπεν νὰ μείνης
καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ μανίγια
νὰ κυβερνεῖς τοὺς Ἑλληνας καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃς
σοκορπώντας παντεσπάνια.

Κ' ἔμεις, Κορῶνα λατρευτὴ, θὰ κατακαμαρώνωμε,
ποῦ 'κάρφωσες τὸν Θρόνον μας εἰς ξένης γῆς ἔδραφν,
κ' ἂπ' ἔδω πέρα τακτικά θὰ σὲ καλοπληρώνωμε
μὲ καθαρὸ χρυσόφι.

Κ' εἰς ἔνα κ' ἄλλον φαφλατὰ,
ὅπου γιὰ σὲ θὰ μᾶς 'ρωτᾷ,
ἔμεις θὰ λέμε ἐμάθετε
πῶς ἔξω πάντα κάθεται
κ' ἄπεξω βασιλεύει
χωρὶς νὰ ρεμπτελῆ.

Κ' ἂν δὲν τὴν βλέπετε ποτὲ νὰ λάμπη σὰν τὸν ἥλιον

'στῶν φώτων τὸ Βασίλειον,
δὲν πταίει δι' αὐτὸ κανεῖς,

παρὰ καμψόσοι συγγενεῖς,

Ποῦ δὲν ψηφοῦν τὰ λόγια της μὲς' στοὺς Ρωμηοὺς σὰν μένη

καὶ τὸν κουρὸ τῆς κούρου,

μὰ σὰν τὴν 'δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν πολυχαιδεμένην

μὲ τὸ καλὸ τὴν πλάνου,

κ' ἄμεσως μὲ πολὺτιμον τὴν καθαρῖζουσαν σάπωνα,

πέρνουν κ' ὑπὸ σημάσιον τὰ τόσα της παράπονα,

καὶ τότε παραχοῦμα

τὸ κράτος πάει πρῖμα.

Γιὰ τοῦτο κρῆπει πάντοτε νὰ πίνη καὶ νὰ τρώγῃ

μὲ τὸ συγγενολόγι,

νὰ τὴν ἀκοῦν ἀπὸ κοντὰ

καὶ νὰ τῆς λένε «γὰλ μπουρντά,»

κ' εἰς ἔνα κ' ἄλλον δυνατὸ

αὐτὴ νὰ λέη τὸ καὶ τὸ.

'Ἀλλοιῶς ἂπ' ἔδω πέρα

μ' ὅσα κ' ἂν τοὺς εἰπῇ

δὲν εἶναι προκοπὴ

καὶ πέφτομε 'στὴν ξέρα.

Σεινάμενη κουνάμενη μὲ τὴν 'λακάδα βγαίνεις

σεργιάνη 'στὴν Ἀθήνα,

καὶ κάποτε 'στὸν Ναύσταθμον κμαρωτὴ πηγαίνεις

νὰ 'δῆς τὴν Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α.

Μὲ τούτῃ τὴν ἐξέφωσα θὰ ταξειδεύῃς τώρα,

κυρὰ σουλατασόρα,

κ' εὐὰν εὐοὶ ἐκεκλιτωτοὶ συμπάλλουσι πατριώται,

μὲ τούτῃ θὰ θυμασώμεθα καὶ Γερμανὸν καὶ Ρωσσο,

κ' ἴδωι μεγάλοι καὶ μικροὶ θὰ ξεφανίσουσι τότε:

«ὃ τῆς Ἑλλάδος συγγενῆς μᾶς 'πέρασε 'στὸ λούσο»

Γ' αὐτὰ κ' αὐτὰ τὰ τρόπαια καὶ τὰ καμώματα σου
βλοῦς τοὺς θέλεις δούλους σου γονατιστοὺς 'μπροστά σου
νὰ σοῦ φωνάζουν ἄ φ ρ ι μ καὶ νὰ σὲ θυμαρίζουσι,
κ' ἂν μὲς' στοὺς τοὺς κόλακας ποῦ 'μπρός σου γονατίζουσι,
'βρεθῆ καὶ κάπερος νὰ σοῦ πῆ δὴδὸ λόγους ἀληθεῖς
χολιζάεισι παρευθῆς,
καὶ τότε τὴν ἀδράναιαν τὴν ὑψηλὴν ἀφίνεις
καὶ μὲ θυμὸ τὴν πόρτα σου κατὰμουτρα τοῦ κλείνεις.

**'Στὸ παρλαμένο σιωπῆ,
κανεῖς δὲν ξερεῖ τι νὰ 'πῆ.**

Τέτοια 'στὸ βῆμα κελαιδοῦν τὰ τρία τὰ πουλιὰ
κ' ἴδωι τ' ἀκοῦνε χάσκοντας χωρὶς νὰ ποῦν μιλιὰ,
ἀλλ' ὅμως ἀπὸ μέσα των ἐτραυλίσιαν καμπόσοι:
«αὐτὰ θὰ 'λέγομαι κ' ἔμεις τὰ πρῶτα κουφαρόνια,
μὰ καὶ μαζί μας τρώμομε τὸ Στέμμα μὴ θυμώσῃ
κ' ἔτσι δὲν γίνομε ποτὲ τοῦ κῆπου τοῦ παγώνια.

Κ' ἔνας Κορδοναροῦμπαρος καὶ πρὶν ρεπουμπλικάνος
μακρὸς σὰν πελεκάνος,
εἰς τῶν πουλιῶν ἀπηντησε τὰ λόγια τὰ μικρὰ
μὲ μὴ φωνὴ σὰν νάτανε γέρου κορῶνου κρεῖ.

Κ' ἐγέλασε μ' αὐτὸ τὸ κρᾶ τοῦ πρὶν κοκανοσκούφῃ
ὁ κόσμος ὁ πολὺς,
καὶ τὸν μελένιο λόγο τοῦ τὸν ἤλιαν μονορούφι
τὰ τζάκια τῆς Ἀβήης.

Μὰ τοῦλαε κ' ὁ Φασουλῆς : «κρήνη ρεπουμπλικάνε
τοῦμα 'στὸ Στέμμα κάνε,
κ' ἴπερ αὐτοῦ τρεῖς καὶ πέτα πᾶν πουλι
ἂν καὶ τὰ κελαιδῆματα θαρρῶ πᾶς πᾶν 'στὰ κούφια,
καὶ πῆθ καλά νὰ 'βούλωναν τὸ στόμα των πολλοί,
ποῦ κρύβουν μὲς 'στὴν τσέπη των τὴν κόκκην τὴν σκούφια»

**'Ὅλος ὁ κόσμος 'στὸ φτερὸ
γιὰ τὸ σμυβὰν τὸ σεβαρῆ.**

Κ' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ Στέμμα του τιμᾷ καὶ προσκυνεῖ,
εἶδε τοὺς τρεῖς νὰ ξεπετοῦν εἰς ὕψος δυσανάβατον,
κ' ἄνιστατο κ' ἔξιστατο, κ' ἀντίχρησε φωνή:
«εὐλογημένοι τρεῖς φοραῖς τὸ παρασμένον Σάββατον,
ἔσπερα πολυθύμητος καὶ μία τῶν Σαββάτων,
ποῦ τῆς Κορῶνας τάψαλαν μὲ τὸν βαρὸ χαβὰ των».

Καὶ πῶρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον καὶ μέχρι τοῦ Μαλέα
δουλοὶ κ' ἑλευθέροι βοοῦν «χαρὰ 'στὸν Βασίλει,
ποῦχε κ' ἀνθρώπους κάποτε νὰ θέλουν τὸ καλὸ του
καὶ μὲ ψευτολογήματα δὲν πέφουσι τὸ μαλιὸ του.

»Μακάρι κ' ἄλλοι νᾶφιναν λιβανωτοὺς κ' ἐγκώμια
καὶ τέτοια κολοκῆθια,
κ' ὀρθὰ κοφτὰ καὶ φανερὰ καθὼς τοὺς τρεῖς παρόμοια
νὰ σοῦξουν τὴν ἀλήθεια.

«Χαρὰ 'στοὺς τρεῖς ἀθητινοὺς.. χαρὰ 'στὸν Μαυρομάγα,
ποῦ γιὰ καιρὸ δὲν θὰ γενῆ δεκτὸς μὲς 'στὸ Παλάτι,
καὶ θ' ἀπομένη μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.